

дата, посѣяна по-рано съ цената на тѣхната честъ и съ-
вестъ.

И изпълнявайки волята на скъпиятъ покойникъ, съ
изнасянето на документитѣ по дѣлото, азъ сторвамъ това,
за да бѣде освѣтлено обществото, което е заблудено, а не
кликата която е интелектуалниятъ убиецъ на Яворовъ. Пази
Боже! Тѣ не могатъ да получатъ освенъ презрение тѣй
както го бѣха получили и отъ покойния.

Всички тия документи които изнасямъ тукъ, сж пре-
писи отъ следственото дѣло № 205 отъ 1913 год. и углавно
дѣло № 3214 отъ 1914 год. Азъ не ще правя върху тѣхъ
широки и обширни коментарии, защото мисля, че следъ
внимателното имъ прочитане и краткитѣ пояснения, които
ще дамъ, всѣки ще може самъ да разбере истината, която
не се нуждае отъ много разяснения и увѣртания. Истината
е всѣкога истина и тя рано или късно, въпреки стремежа
на заинтересувани страни, да я хвърлятъ въ мракъ и огра-
дятъ въ заблуда, проблясва и възтържествува. А тия заин-
тересувани страни, ако тогава успѣха да изиграятъ своето
юдинско хоро, лепвайки черно петно на ореола на българ-
ската Темида, ако успѣха да заблудятъ голѣма частъ отъ
обществото, благодарение на това, че нито единъ отъ при-
ятелитѣ на Яворовъ не излезе да издигне публично гласъ
въ негова защита, не излезе да разбули истината и парира
по-нататъшнитѣ низки похождения на тия зловни човѣци,
сега тѣ не могатъ да попречатъ намъ и днесъ, макаръ и
късно, обществото ще бѣде свидетел на оная безподобна
жестокостъ, която е извършена спрѣмо Яворовъ. Впрочемъ
нека оставимъ фактитѣ да говорятъ.

Веднага следъ трагичната случка II сждебенъ следо-
вателъ разпитва Яворовъ какъ е станала случката и тоя
последния разказва:

»Много често, съ близки приятели се събирахме на
интимни беседи, било у насъ, било у тѣхъ — Тихови и
Грозеви — Кременъ. Въ петъкъ на 29, Тиховъ ни оставилъ
записка съ която ни канеше да отидемъ вечерта у тѣхъ.
Когато си отидохъ, азъ заварихъ Лора у дома. Преди това,